

Evangelí del diumenge de la setmana V de Quaresma: la resurrecció de Llàtzer

“Llàtzer, surt a fora! I el mort
sortí”. El gest de Jesús que
ressuscita Llàtzer mostra fins
on pot arribar la força de la
gràcia de Déu. El Senyor,
misericordiós, està sempre
disposat a perdonar els pecats.

Evangelí (Jn 11, 1-45)

Un home que es deia Llàtzer estava malalt. Era de Betània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui va ungir el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llàtzer, el malalt, era el seu germà.

Les dues germanes enviaren a dir a Jesús:

—Senyor, aquell que estimes està malalt.

Jesús, en sentir-ho, digué:

—Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat.

Jesús estimava Marta i la seva germana i Llàtzer. Però quan va sentir que Llàtzer estava malalt, es va quedar encara dos dies al lloc on era. Després digué als deixebles:

—Tornem a Judea.

Ells li diuen:

—Rabí, fa poc que els jueus et volien apedregar, i ara tornes a anar-hi?

Jesús contestà:

—¿No són dotze les hores del dia? Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la llum d'aquest món, però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la llum.

Dit això, va afegir:

—Llàtzer, el nostre amic, s'ha adormit, però vaig a despertar-lo.

Els deixebles li digueren:

—Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.

Jesús es referia a la mort de Llàtzer, però ells es pensaven que parlava del son natural. Llavors Jesús els digué obertament:

—Llàtzer és mort, i m'alegro de no haver estat allí: serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara, anem a trobar-lo!

Tomàs, l'anomenat Bessó, va dir als altres deixebles:

—Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!

Quan Jesús arribà, va trobar que Llàtzer ja era al sepulcre des de feia quatre dies. Betània és a prop de Jerusalem, cosa de tres quilòmetres, i molts dels jueus havien vingut a consolar Marta i Maria per la mort del seu germà. Quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús:

—Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.

Jesús li diu:

—El teu germà ressuscitarà.

Marta li respon:

—Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia.

Li diu Jesús:

—Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?

Ella li respon:

—Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.

Havent dit això, Marta se'n va anar a cridar la seva germana Maria i li digué en veu baixa:

—El Mestre és aquí i et crida.

Ella, en sentir-ho, s'aixecà corrents i anà a trobar-lo. Jesús encara no havia entrat al poble, sinó que era a l'indret on Marta l'havia trobat. Els jueus que eren amb Maria a casa per consolar-la, quan veieren que s'aixecava corrents i sortia, la seguiren, pensant-se que anava al sepulcre a plorar. Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué:

—Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà.

Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà:

—On l'heu posat?

Li diuen:

—Senyor, vine i ho veuràs.

Jesús començà a plorar. Els jueus deien:

—Mireu com l'estimava.

Però alguns d'ells replicaren:

—Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís?

Jesús, commogut profundament altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tapada per una llosa.

Jesús digué:

—Traieu la llosa.

Marta, la germana del difunt, li diu:

—Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor.

Li respon Jesús:

—¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué:

—Pare, et dono gràcies perquè m’has escoltat. Ja sé que sempre m’escoltes, però ho dic per la gent que m’envolta, perquè creguin que tu m’has enviat.

Havent dit això, cridà amb tota la força:

—Llàtzer, surt a fora!

I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d’amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu:

—Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en ell.

.....

Comentari

Després dels passatges dels diumenges anteriors sobre la samaritana i el cec de naixement, que ens revelaven Jesús com a aigua viva i llum del món, el diumenge cinquè de Quaresma ens presenta el relat de la resurrecció de Llàtzer, el setè signe o miracle narrat per sant Joan, el darrer i més portentós, i que revela Jesús com a senyor de la vida i de la mort.

Sant Joan assenyala que Marta, Maria i Llàtzer eren amics de Jesús. Fruit d'aquesta mútua confiança, les germanes fan arribar al Mestre la notícia que el germà està malalt. L'evangelista afegeix que “Jesús estimava Marta i la seva germana i Llàtzer” (v. 5). I més endavant, amb el verset més breu de la Bíblia, afirma que Jesús es va commoure i “començà a plorar” (v. 35). Aquest afecte del Senyor sempre ha

despertat la sorpresa dels sants i l'afany de correspondència. Sant Josepmaria els expressava així: “Jesús és el teu amic. —L'Amic. — Amb cor de carn, com el teu. —Amb ulls de mirada amabilíssima, que van plorar per Llätzer. —I tant com a Llätzer, t'estima a tu”[1].

Tot i això, Jesús no acudeix immediatament a la crida de les germanes, sinó que espera dos dies. Quan arriba als confins de Betània, Llätzer ja fa quatre dies que és mort. Aleshores els jueus creien que l'ànima del difunt podia vagar fora del cos fins al tercer dia i al quart dia el cos entrava en corrupció[2].

A aquesta creença podria referir-se Maria quan Jesús demana retirar la llosa i ella comenta que el cadàver devia fer fortor. Segons això, Jesús hauria endarrerit la seva arribada perquè cridaria Llätzer realment des de la corrupció, és a dir, des del

sheol, la regió dels morts. Per contrast, Jesús va ressuscitar el tercer dia perquè –com recordarien més tard els apòstols (cf. Ac 2, 14–36; 13, 15–43) – l'Escriptura havia vaticinat: “no deixaràs veure al teu fidel la corrupció” (Sl 16, 10).

Diu el relat que Jesús “encara no havia entrat al poble” (v. 30) quan va cridar en secret Marta perquè acudís fins a ell. Potser Jesús va fer això per no incomodar les germanes, de dol, amb l'allotjament del Mestre i els deixebles, o per no comprometre els amics, ja que els jueus el cercaven per matar-lo (cf. v. 8). En qualsevol cas, Marta arriba i demostra la seva gran fe a Jesús. Després avisa Maria, que es postra davant el Mestre davant de tots, sense respectes humans, i commou el Senyor.

“A l'evangelí d'avui —comentava Benet XVI—, escoltem la veu de la fe de llavis de Marta, la germana de

Llàtzer. A Jesús, que li diu: *El teu germà ressuscitarà*, ella respon: *Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia (Jn 11, 23–24)*. I Jesús replica: *Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà (Jn 11, 25)*.

Aquesta és la veritable novetat, que irromp i supera tota barrera. El Crist esfondra el mur de la mort; hi habita tota la plenitud de Déu, que és vida, vida eterna. Per això la mort no va tenir poder sobre ell; i la resurrecció de Llàtzer és signe del seu domini total sobre la mort física, que davant Déu és com un somni (cf. *Jn 11, 11*)”[3].

Un cop obert el sepulcre, Jesús crida: “Llàtzer, surt a fora!” (v. 43). Llàtzer és la forma grega del nom hebreu Eleazar, que significa *ajuda de Déu*. Llàtzer es converteix en el preludi del que anunciava Jesús: “Ve l'hora, quan els morts sentiran la veu del

Fill de Déu, i els qui la sentiran viuran” (Jn 5, 25). Jesús té poder sobre la mort perquè també el té sobre el pecat, que n'és la causa. Per això d'alguna manera, els llenços que lliguen i emboliquen Llàtzer representen no només les lligadures del *sheol* sinó també les del pecat.

El Papa Francesc ho explicava així: “El gest de Jesús que ressuscita Llàtzer mostra fins on pot arribar la força de la gràcia de Déu i, per tant, on pot arribar la conversió, el canvi... No hi ha cap límit a la misericòrdia divina oferta a tots! El Senyor està sempre disposat a aixecar la llosa dels pecats, que ens separa d'ell, llum dels vivents”[4].

Fixem-nos en un detall: Jesús no actua directament sobre Llàtzer, sinó que compta amb la mediació dels altres perquè el deslliguin. En aquests col·laboradors es poden veure simbolitzats també els

ministres a l'Església que absolen els pecats.

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 422.

[2] Cf. *Gènesi Rabbà*, 100, 64.

[3] Benet XVI, *Audiència*, 10 d'abril del 2011.

[4] Francesc, *Àngelus*, 6 d'abril del 2014.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-v-de-
quaresma-la-resurreccio-de-llatzer/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-v-de-quaresma-la-resurreccio-de-llatzer/)
(15/03/2026)